

til Hinder for Appellen. Jeg kan imidlertid ikke se, at Kjendelsens Form staar i Forbindelse med Appelspørgsmaalet. Enten Dommeren skal sætte Retten med Tilfaldelse af Retsvidner og muligt tillige, som den ærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, med Tilfaldelse af Parterne, eller han kan affige Kjendelsen uden dette, blot ved en Tilførsel til Retsprotokollen, stiller Appelspørgsmaalet sig paa samme Maade. Hvis en Sagsfører har været bestikket til Udførsel af en Sag, som Parterne have forligt, og Dommeren derpaa ved en Kjendelse har fastsat Salæret, kan Sagsføreren, naar han ikke maatte være tilfreds med sit Salær, indbringe Spørgsmaalet for højere Ret, hvad enten Kjendelsen er affagt under den ene eller den anden Form. Kjendelsen bliver nemlig altid en judicial Handlung, enten Lovgivningen foreskriver den ene eller den anden Form for samme; Sagsføreren kan tage den bestrevede og paaante den til højere Ret.

Det ærede Medlem talte om, hvorledes det vilde stille sig, hvis Sagen blev forligt, hvem der saa skulde betale Salæret, om det var det Offentlige, der skulde betale det. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at det maa være det Offentlige, der betaler Salæret. Det er altid en Ting, som det Offentlige maa være udsat for, at det, naar Parterne forlige Sagen, kommer til at betale Salæret, medens det, hvis der falder Dom i Sagen, mulig var blevet paalagt Bederparten at udrede Salæret, saa at det Offentlige var gaaet fri for Tabet. Men det kan ikke være anderledes; thi naar Sagen standses uden at være uprocederet, mangler der tilstrækkelige Data til at bedømme, om Bederparten skal betale Salær eller ikke. At Salæret i Tilfælde af Forlig skal falde det Offentlige til Last, fremgaar ogsaa tilstrækkeligt af § 2, som i sit første Punktum siger, at Salæret skal betales af det Offentlige undtagen i de Tilfælde, hvor den tiltalte eller Modparten dømmes til at betale det. Dømmes han altsaa ikke dertil, fordi der paa Grund af Forlig ikke er gaaet Dom i Sagen, skal efter § 2, 1ste Membrum, det Offentlige bære Omkostningerne.

Det ærede Medlem gjorde en Indvendning mod det Vndringsforslag til § 1, der er fremkommet fra Udvalget. Jeg skal ganske vist indrømme, at det er et meget ustyrbigt Forslag, og at man kunde have undladt at stille det; men jeg tror iøvrigt, at det er et praktisk Forslag; jeg tror, at det netop vil være praktisk at bruge den her omhandlede Fremgangsmaade. Det ærede Medlem talte om, at der ogsaa kunde foreligge Tilfælde, hvor Dommeren ikke var i Stand til paa staaende Fod at fastsætte, hvor stort Salæret skulde være. Vndringsforslaget er nu imidlertid ogsaa affattet paa en saadan Maade, at der ikke er Noget til Hinder for, at Dommeren, hvis han mener at maatte tage sig Tid til at afgjøre Salærspørgsmaalet, da kan affige Kjendelsen paa den

Maade, som Lovforslaget foreskriver; men iøvrigt tror jeg ikke, at Dommeren hyppig vil behøve at udsætte Afgjørelsen. De Tilfælde, hvor Dommeren behøver lang Tid, vil netop være de, hvor Sagen forliges, hvor han altsaa maa gienneengaa Sagens Aktier for at undersøge, hvilken Tid Sagsføreren har brugt. I de Tilfælde, som Udvalgets Vndringsforslag har for Øie, vil det derimod altid være en enkelt Retshandling, der er Tale om, nemlig enten en subsidær Forretning, for Exempel et Thingsvidne, optaget ved en anden Ret, eller en Forretning, Retshandling, der foretages efter Dom, for Exempel en Eksekutionsforretning eller en Vurderingsforretning. I slige Tilfælde vil Sagsførernes Hovedarbejde være foregaaet i selve Retten, og Dommeren vil derfor ordentligvis med Lethed kunne bestemme Salæret i selve det Retsmøde, i hvilken Retshandlingen sluttes. Naar der for Exempel er optaget et Thingsvidne ved en subsidær Ret, hvad er da naturligare, end at Dommeren, naar Thingsvidnet er til Ende, inden han hæver Retten, afsiger en Kjendelse, hvori han fastsætter det Salær, som Sagsføreren skal have for sin Meilighed? Dette vilde i det Mindste være det Praktiske. Iøvrigt vil der jo ifølge Vndringsforslagets Ordlyd ikke være Noget til Hinder for, at Dommeren, hvis han ikke har Tid til at fastsætte Salæret i selve Retsmødet, tager Udsættelse, bestemmer det paa den Maade, selve Lovforslaget foreskriver.

Jeg skal ikke komme videre ind paa, om det er et heldigt Exempel, jeg nævnte, Eksekutionsforretningen. Jeg tog med Flid dette Exempel og ikke et Exempel, hentet fra de subsidiære Rets handlinger, f. Ex. et Thingsvidne, netop fordi jeg vilde undgaa at komme ind paa Diskussionen om de subsidiære Rets handlinger. Iøvrigt kan jeg ikke anerkjende Rigtigheden af det ærede Medlems Indvendning. Der maa jo kunne forekomme Tilfælde, hvor en Part til den Eksekutionsforretning, han skal foretage efter en Dom, faar bestikket en Sagsfører, og da vil Dommeren naturligvis, naar han skal opgjøre de Omkostninger, som skulle tages med ved Eksekutionsforretningen, allerede paa Forhaand tage Hensyn til det Belsøb, han vilde tilkjende Sagsføreren, men det følger jo af sig selv, at han ifølge Lovforslaget, naar Forretningen er tilendebragt, maa affige en Kjendelse, hvorved han bestemmer Salæret, thi ellers vil Sagsføreren ikke kunne faae noget Salær af det Offentlige, naar der ikke var Noget at faae af den Part, hos hvem Eksekutionsforretningen gjøres.

Jeg tror nu, at jeg kun har tilbage det ærede Medlems Bemærkninger med Hensyn til Vndringsforslaget til § 3. Jeg tror ikke, at der kan være Noget at indvende imod den Forandring af Vndringsforslaget, som det ærede Medlem foreslaar. Jeg skal i Udvalget bringe det under